

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 15 november 2016
(OR. en)

13624/1/16
REV 1

LIMITE

AUDIO 113
DIGIT 119
CONSOM 251
TELECOM 201
CODEC 1502
IA 103

Interinstitutionellt ärende:
2016/0151 (COD)

NOT

från:	Rådets generalsekretariat
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper)/rådet
Komm. dok. nr:	9479/16 AUDIO 68 DIGIT 55 CONSOM 121IA 28 CODEC 744 TELECOM 98
Ärende:	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster , mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden – <i>Lägesrapport</i>

I. INLEDNING

1. Bakgrund

Den 20 maj 2016 antog kommissionen ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster, mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden¹.

¹ Dok. 9479/16 + ADD 1–4.

Det gällande direktivet om audiovisuella medietjänster antogs 2007 och kodifierades 2010. Det bygger på ursprungslandsprincipen, vilken medger fri rörlighet för audiovisuella medietjänster inom EU. Samtidigt värnas vissa allmänna intressen, såsom kulturell mångfald, skydd av minderåriga, konsumentskydd och mediefrihet. Såväl linjära medietjänster (tv) som medietjänster på begäran regleras av direktivet, om än i olika hög grad.

2. Kommissionens förslag och konsekvensbedömning

Den 8 och 20 juni förelade kommissionen arbetsgruppen för audiovisuella frågor ändringsförslaget samt konsekvensbedömningen².

Syftet med kommissionens förslag är att uppdatera och modernisera det nuvarande audiovisuella regelverket enligt 2010 års direktiv om audiovisuella medietjänster så att detta blir bättre anpassat till den digitala tidsåldern, vilken kännetecknas av en snabb teknisk utveckling, nya affärsmodeller samt föränderliga tittar- och konsumtionsmönster. Kommissionens förslag³ syftar i korthet till att

- säkerställa skydd av minderåriga och konsumenter även i samband med videodelningsplattformstjänster,
- förenkla bestämmelserna om ursprungslandsprincipen,
- öka tv-tjänsternas konkurrenskraft genom att ytterligare anpassa bestämmelserna om linjära medietjänster och medietjänster på begäran,
- ta upp mediekonvergens genom att uppdatera bestämmelserna om audiovisuella kommersiella meddelanden,
- säkerställa ett korrekt genomförande av direktivet genom att stärka de nationella regleringsmyndigheternas oberoende samt formalisera den befintliga europeiska gruppen med nationella regleringsmyndigheter.

² Dok. 9479/16 ADD 1

³ För mer information om innehållet i kommissionens förslag, se lägesrapporten från mötena i arbetsgruppen för audiovisuella frågor i dok. 10745/16.

När arbetsgruppen för audiovisuella frågor diskuterade konsekvensbedömningen beaktade man den vägledande checklistan i de vägledande riktlinjerna för rådets hantering av konsekvensbedömningar⁴. Delegationerna tog inte upp några större problem i kommissionens konsekvensbedömning. Däremot ansåg delegationerna att konsekvensbedömningen inte (i tillräcklig omfattning) hade behandlat vissa frågor, vilka tas upp i avsnitt III i dok. 10745/16.

3. Andra institutioner/organ

I Europaparlamentet är det i första hand utskottet för kultur och utbildning som handhar ärendet. Den 9 juni 2016 utsåg utskottet Sabine Verheyen (DE–EPP) and Petra Kammerevert (DE–S&D) till föredragande i ärendet. Utskottets omröstning planeras äga rum i slutet av januari 2017.

Europeiska ekonomiska och sociala kommittén avgav ett yttrande den 19 oktober 2016.

II. LÄGESRAPPORT FÖR RÅDETS ARBETE

Under det slovakiska ordförandeskapet behandlade arbetsgruppen för audiovisuella frågor kommissionens förslag vid ett antal möten under perioden juli–oktober 2016.

Den 4 och 15 juli framförde delegationerna sina allmänna synpunkter på kommissionens förslag, varefter förslaget granskades kapitel för kapitel⁵.

Vid mötena den 1, 12 och 26 september samt den 3 och 28 oktober 2016 gjorde arbetsgruppen för audiovisuella frågor en detaljerad granskning av kommissionens text, varvid alla ändrade bestämmelser analyserades separat⁶.

Några delegationer vidhåller allmänna och specifika granskningsreservationer mot kommissionens förslag.

⁴ Dok. 9790/16 + COR 1.

⁵ En detaljerad redogörelse för dessa diskussioner återfinns i dok. 11361/16.

⁶ Delegationernas detaljerade synpunkter återges i dok. 13934/16.

III. DELEGATIONERNAS HUVUDSAKLIGA SYNPUNKTER

Delegationernas synpunkter kan samlas kring följande huvudfrågor:

1. En utvidgning av tillämpningsområdet

a) Videodelningsplattformstjänster – artiklarna 1.1aa och 28a

Som svar på ökningen av skadligt innehåll och hatspråk på internet föreslår kommissionen att man utvidgar tillämpningsområdet för direktivet om audiovisuella medietjänster till att omfatta videodelningsplattformstjänster. Detta görs genom att man inför en separat tjänstekategori med egna regler. De videodelningsplattformstjänster som ska ingå är de tjänster vars huvudsakliga syfte är att tillhandahålla program och användargenererade videor, som lagrar en stor mängd sådant innehåll och som inte har något redaktionellt ansvar för det innehåll som lagras men som samtidigt bestämmer hur det lagrade innehållet ska organiseras. Kommissionen föreslår därför att medlemsstaterna ska vara skyldiga att säkerställa att videodelningsplattformstjänster vidtar vissa lämpliga åtgärder för att skydda minderåriga från skadligt innehåll och alla medborgare från innehåll som innehåller uppmaning till våld eller hat.

Medlemsstaternas reaktioner har varit blandade. För det första efterlyser de klarhet i fråga om exakt vilka tjänster som omfattas av **definitionen** av videodelningsplattformstjänster (artikel 1). I detta hänseende ansåg några medlemsstater att vissa delar av definitionen av videodelningsplattformstjänster, närmare bestämt det huvudsakliga syftet och den särskiljbara delen⁷, är alltför restriktiva, eftersom videoinnehåll på sociala medietjänster eventuellt inte omfattas. Kommissionen bekräftade att dagens sociala medietjänster, dvs. tjänster som inte riktar sig till allmänheten och vars huvudsakliga syfte inte är att tillhandahålla audiovisuellt innehåll, inte omfattas, såvida de inte tillhandahåller en tjänst som omfattas av definitionen av en videodelningsplattformstjänst⁸. För det andra fanns det farhågor avseende förenligheten med de skyldigheter som åläggs leverantörerna av videodelningsplattformstjänster i direktivet om audiovisuella medietjänster (ny artikel 28a) samt begränsningen av dessa leverantörers ansvar i e-handelsdirektivet⁹. Kommissionen försäkrade delegationerna att det råder fullständig överensstämmelse mellan de båda instrumenten, eftersom det enligt förslaget om ändring av direktivet om audiovisuella medietjänster inte inrättas någon förhandskontroll av innehåll utan endast regleras hur detta innehåll är organiserat och då i det specifika syftet att skydda minderåriga från skadligt innehåll och alla medborgare från hatspråk.

⁷ Se b) nedan för "särskiljbar del".

⁸ Se även skäl 3 i kommissionens förslag.

⁹ Direktiv 2000/31/EC (direktivet om elektronisk handel).

När det gäller de **åtgärder** som medlemsstaterna kan införa avseende videodelningsplattformar (artikel 28a) ansåg några medlemsstater att de var alltför föreskrivande. De föreslog istället att målen att skydda minderåriga och medborgarna uppnås genom mediekompetens. Vissa andra delegationer föreslog att förteckningen kompletteras med åtgärder som skulle förebygga uppladdning av innehåll som tidigare tagits bort och säkerställa en snabb behandling av rapporter om skadligt innehåll. Kommissionen underströk att medlemsstaterna kan välja de åtgärder i förteckningen som de finner lämpliga under rådande förhållanden. De kan dock inte anta striktare åtgärder om dessa inte är förenliga med direktivet om e-handel, eftersom kommissionen föreslår maximal harmonisering för dessa specifika tjänster. Några delegationer motsatte sig detta. Dessutom ifrågasatte några andra delegationer nyttan av samreglering för genomförandet av dessa åtgärder om medlemsstaterna inte kan gå längre än vad som föreslagits. Kommissionen klargjorde att samreglering inte är obligatorisk och kan vara användbar för att mer i detalj specificera åtgärdernas innehåll.

b) Särskiljbar del av en tjänst och videoklipp (artikel 1.1)

Mot bakgrund av domstolens dom (mål C-347/14) föreslår kommissionen att

- definitionen av en tjänst utvidgas till att även omfatta en audiovisuell del som till innehåll och form är **särskiljbar** från den icke-audiovisuella huvudsakliga delen¹⁰ (artikel 1.1 a i och artikel 1.1 aa iii). Några delegationer uppfattade denna definition som restriktiv eftersom den utesluter videor i sociala medier från tillämpningsområdet för direktivet om audiovisuella medietjänster. Flera delegationer bad också om ett mer precist klargörande av vad en "särskiljbar del" egentligen betyder,
- inklusive "**korta videor**" i definitionen av ett program (artikel 1.1 b). Med tanke på bristen på klarhet i vad som är kort föreslog delegationerna att hänvisningen till längden tas bort medan flera andra delegationer bad om ytterligare vägledning om hur detta begrepp ska tolkas.

¹⁰ T.ex. en fristående videodel i en tidning online.

2. Lika villkor för linjära medietjänster och medietjänster på begäran

Kommissionens förslag syftar till att skapa mer lika villkor för linjära medietjänster och medietjänster på begäran och samtidigt säkerställa en konsekvent skyddsnivå för dessa tjänster. Detta är särskilt fallet när det gäller att främjandet av europeiska produktioner, skyddet av minderåriga och skydd mot hatspråk (där reglerna utvidgas till att omfatta även videodelningsplattformar) och förfarandet för undantag från principen om ursprungsland. Emellertid var flera delegationer inte nöjda med kommissionens tillvägagångssätt som bibehåller graderad reglering för linjära medietjänster och medietjänster på begäran och önskade istället att reglerna anpassas ytterligare. Dessutom ville flera delegationer att mer lika villkor också säkerställs i förhållande till videodelningsplattformar på vissa områden såsom kommersiella meddelanden.

a) Främjande av europeiska produktioner (artikel 13)

Kommissionen föreslår att man stärker skyldigheterna för leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran i förhållande till främjandet av europeiska produktioner på följande två sätt:

- i. Medlemsstaterna måste se till att leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran inom deras jurisdiktion säkerställer att europeiska produktioner utgör minst 20 % av deras kataloger och att dessa framhävs (synlighet). Avseende **kvoter** varierade medlemsstaternas uppfattningar avsevärt: en grupp var emot införandet av en obligatorisk andel på 20 % medan en annan grupp var för och några medlemsstater föreslog en ännu högre andel. Vissa medlemsstater ville kunna införa kvoter även för leverantörer utanför deras jurisdiktion. Avseende framhävande bad vissa delegationer om klargörande vad som menas med detta begrepp och hur det ska genomföras.

- ii. Medlemsstaterna kan kräva ett **finansiellt bidrag** (avgift) från leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran som är etablerade inom deras territorium, men även i andra medlemsstater om de riktar in sig på deras publik¹¹. En grupp medlemsstater var emot detta förslag på grund av att det undergräver principen om ursprungsland, medan en annan grupp medlemsstater var positiv till det. Dessutom skulle många delegationer vilja utvidga denna möjlighet till att omfatta leverantörer av linjära tjänster. Kommissionen tolkar inte denna bestämmelse som ett undantag från ursprungslandet, utan snarare som ett klagörande att finansiella bidrag liknar skatter och bör därför överlämnas till medlemsstaternas avgörande, förutsatt att de är förenliga med EU-lagstiftningen, i synnerhet reglerna om statligt stöd¹².

b) Kommersiella meddelanden (artiklarna 9, 10, 11, 20, 23)

Kommissionen föreslår ökad flexibilitet för kvantitativa bestämmelser om tv-reklam och flexibla bestämmelser om sponsring och produktplacering som skulle vara tillämpliga på linjära medietjänster och medietjänster på begäran. Syftet är att öka programföretagens kapacitet att investera i produktionen av originalinnehåll och därmed göra dem mer konkurrenskraftiga mot bakgrund av att reklamintäkter förflyttas till internet-sammanhang.

- i. Delegationerna hade mycket olika uppfattningar om kommissionens förslag att ändra de kvantitativa reglerna (dvs. gräns och frekvens) när det gäller **tv-reklam**. Kommissionens förslag att öka **frekvensen** av reklamavbrott från 30 till 20 minuter välkomnades av en grupp delegationer medan en annan grupp motsatte sig det (artikel 20.2). Avseende förslaget att ändra beräkningen av reklam**begränsning** på 20 % från en timme till en dag (kl. 7.00–23.00) var det en grupp som stödde denna ändring medan en annan grupp var emot den och påtalade den negativa effekten på tittaren, särskilt under bästa sändningstid, samt var tveksamma till de positiva effekterna på medellång och lång sikt när det gäller programföretagens intäkter (artikel 23).

¹¹ Skäl 23 i kommissionens förslag specificerar vilka indikatorer som medlemsstaterna kan använda för att avgöra huruvida en leverantör av tjänster på begäran är inriktad på deras territorium.

¹² Detta följer av kommissionens beslut av den 1 september 2016 om den statliga stödordningen (C(2016) 5551 slutlig).

Dessutom påtalade några delegationer det faktum att en lättnad av reglerna om tv-reklam bör ses i samband med lättningen av regler avseende produktplacering och sponsring, där sponsringsmeddelanden inte räknas in i reklamgränsen, som totalt sett kan leda till en ökning av antalet kommersiella meddelanden som tittarna kommer att utsättas för.

Som svar på dessa farhågor underströk kommissionen, med tanke på det breda utbudet av tillgängliga medietjänster, varav vissa är helt utan reklam, och stark konkurrens på den audiovisuella marknaden, att marknaden kommer att självreglera mängden reklam i tv-tjänsterna.

- ii. Avseende bestämmelserna om **sponsring** (artikel 10) och **produktplacering** (artikel 11) var många delegationer mot kommissionens förslag att "tillåta särskilda säljfrämjande hänvisningar" i sponsringsmeddelanden och att produktplacering inte får "framhävas otillbörligen". Dessa delegationer hävdade att de föreslagna ändringarna för det första gör att gränserna blir otydliga mellan dessa typer av kommersiella meddelanden och tv-reklam och för det andra att de skulle kunna ha en negativ inverkan på ansvaret och det redaktionella oberoendet hos leverantör av medietjänster. Vissa delegationer var mot ändringen av inställningen till produktplacering, från att förbjuda sådan till att göra den tillåten.

Kommissionen motiverade sin inställning till sponsring och produktplacering med nödvändigheten att reagera på dagens verklighet och uppmuntra till utnyttjande av dessa former av kommersiella meddelanden för att få fram dess fulla potential.

iii. Många delegationer ville att de **kvalitativa** normerna¹³ (artikel 9) skulle utökas till att även omfatta videodelningsplattformar. Vissa delegationer ville se mer likvärdiga villkor för linjära medietjänster och medietjänster på begäran vad gäller alkoholreklam. I detta sammanhang föreslog de att de nu fristående strängare reglerna för tv (artikel 22) skulle utökas till att också omfatta medietjänster på begäran. Kommissionen betonade att dess förslag stärker skyddet av minderåriga mot olämpliga kommersiella meddelanden om alkohol och livsmedel och drycker som innehåller mycket fett, salt och socker¹⁴ genom att uppmuntra utarbetandet av nationella uppförandekoder samt, om så är lämpligt, uppförandekoder på EU-nivå.

c) Skydd av minderåriga (artikel 12)

Delegationerna välkomnade i princip kommissionens förslag att fullt ut harmonisera reglerna som syftar till att skydda minderåriga i linjära medietjänster och medietjänster på begäran, men vissa delegationer ville utöka reglerna till att även omfatta videodelningsplattformar. Många delegationer ansåg även att det var viktigt att understryka den roll mediekompetensen spelar när det gäller att skydda minderåriga.

3. Att förbättra tillämpningen av principen om ursprungsland och jurisdiktion

Principen om ursprungsland är en hörnsten i direktivet om audiovisuella medietjänster eftersom en leverantör av medietjänster endast omfattas av en uppsättning regler, nämligen reglerna i den medlemsstat där leverantören är etablerad. Leverantören kan därmed fritt tillhandahålla tjänster inom EU eftersom andra medlemsstater måste säkerställa fri mottagning och inte får begränsa vidaresändning av tjänster på sitt territorium utom i specifika situationer. Kommissionen föreslår att man behåller principen om ursprungsland och även tillämpar den för videodelningsplattformar (om än med en särskild mekanism för fastställande av jurisdiktion) samt stärker den, huvudsakligen genom att göra det lättare att fastställa vilken medlemsstat som har jurisdiktion och förbättra samarbetsmekanismerna. Medlemsstaterna stödde i allmänhet principen om ursprungsland, även om vissa medlemsstater var ganska reserverade.

¹³ Kvalitativa regler är t.ex. att kommersiella meddelanden måste vara lättigenkännliga, att subliminal teknik inte får användas, att mänsklig värdighet måste respekteras, att cigaretter eller medicinska produkter inte får förekomma samt att minderåriga ska skyddas med avseende på alkohol och livsmedel som innehåller mycket fett, salt och socker.

¹⁴ "HFSS food".

a) Striktare åtgärder och förfarande vid kringgående (artikel 4)

Flera delegationer pekade på bristerna i principen om ursprungsland, särskilt när en medlemsstat har beslutat att tillämpa **striktare åtgärder** än dem som föreskrivs i direktivet – vilket grundar sig på minimiharmonisering – och en leverantör av medietjänster bestämmer sig för att etablera sig i en annan medlemsstat som har en mindre omfattande reglering, men inriktar sitt programutbud på den första medlemsstaten. Flera medlemsstater pekade i detta sammanhang på svårigheterna med att få sådana leverantörer att respektera de strängare regler de har till exempel på området för skydd av minderåriga eller kommersiella meddelanden. Som en möjlig lösning föreslog vissa av dessa delegationer att man skulle följa den "avvikelse" från principen om ursprungsland som kommissionen föreslår för främjande av europeiska produktioner (se punkt 2a ovan).

I direktivet föreskrivs ett förfarande som gör det möjligt för en medlemsstat att vidta åtgärder i situationer där ett programföretag etablerar sig i en annan medlemsstat enbart i syfte att kringgå de striktare reglerna i den första medlemsstaten. Vissa delegationer underströk emellertid att det aktuella förfarandet, **förfarandet vid kringgående**, för närvarande inte är ändamålsenligt på grund av dess komplexitet och att kommissionens förslag inte gör tillämpningen enklare. Kommissionen konstaterade att förfarandet vid kringgående begränsar etableringsfriheten, vilket motiverar en strikt och restriktiv tillämpning av detta förfarande. Kommissionen medgav samtidigt att förfarandet hittills inte har utnyttjats. Eftersom förfarandet vid kringgående endast kan tillämpas i fråga om tv-sändningar begärde vissa delegationer att det skulle utökas till att även omfatta medietjänster på begäran.

b) Förfarande för undantag (artikel 3)

Delegationerna stödde i allmänhet förenklingen av det förfarande som gör det möjligt för medlemsstaterna att tillfälligt göra undantag från rätten till fri mottagning eller begränsa vidareändning av audiovisuella medietjänster under vissa särskilda omständigheter. De välkomnade i synnerhet förslaget om att införa ett gemensamt förfarande för undantag för både linjära medietjänster och medietjänster på begäran, nya grunder för undantag och möjligheten att använda sig av ett brådsäkande förfarande oavsett typ av tjänst.

Vissa delegationer pekade emellertid på skillnaden mellan de villkor som måste uppfyllas för linjära medietjänster respektive medietjänster på begäran. När det gäller tv-sändningar måste överträdelserna vara upprepade, till skillnad från vad som är fallet med medietjänster på begäran. Kommissionen förklarade att anledningen till denna skillnad är att det är svårare att fastställa om en överträdelse har ägt rum när det gäller nätverksbaserade tjänster.

Vissa delegationer var inte positiva till en förlängning av tidsfristerna för kommissionens beslut. Kommissionen motiverade de längre tidsfristerna med behovet av att hantera komplexiteten i samband med besluten om begränsning av friheten att tillhandahålla tjänster inom kommissionens interna bindande tidsfrister.

c) Kriterier för fastställande av jurisdiktion (artikel 2.3)

Flera delegationer ansåg att den föreslagna ändringen om fastställande av vilken medlemsstat som har jurisdiktion över en leverantör av medietjänster enbart är kosmetisk. Vissa av dem ansåg att alternativa kriterier borde ha undersökts för att behandla frågor såsom riktade radio- och tv-sändningar.

Flera delegationer motsatte sig den föreslagna ändringen av kriteriet om arbetsstyrkan från "betydande" till "huvuddelen av". De ansåg antingen att ett sådant kriterium saknar stabilitet eftersom antalet anställda brukar fluktuera, eller så önskade de ytterligare förtydliganden kring vilken typ av anställda som ska räknas med i huvuddelen av arbetsstyrkan.

Kommissionen förklarade att dess avsikt var att förenkla detta ganska komplexa kriterium och att man är öppen för att diskutera vidare med medlemsstaterna.

d) Gemensamma förteckningar över tjänster (artikel 2.5a och 28b.2)

I syfte att säkerställa öppenhet och därigenom underlätta genomförandet av direktivet om audiovisuella medietjänster föreslår kommissionen att gemensamma förteckningar (databas) upprättas över audiovisuella medietjänster (tv och tjänster på begäran) och videodelningsplattformstjänster. Denna förteckning skulle ange vilken medlemsstat som har jurisdiktion för varje tjänst tillsammans med de kriterier som låg till grund för beslutet om jurisdiktion. Delegationerna välkomnade i allmänhet en sådan förteckning, men flera av dem hade betänkligheter kring den administrativa börda och de finansiella kostnader som sammanställningen och uppdateringen av en sådan förteckning skulle kunna medföra.

e) **Jurisdiktion för videodelningsplattformar (artikel 28b.1)**

Kommissionen föreslår att regeln om ursprungsland även ska tillämpas på videodelningsplattformar. Eftersom vissa av dessa plattformar har sin hemvist utanför EU, men ändå i de flesta fall har en anknytning (dvs. dotterbolag eller ett moderbolag) till EU föreslog kommissionen att denna anknytning ska anses utgöra en faktisk etablering vid tillämpning av direktivet om audiovisuella medietjänster. Vissa delegationer ifrågasatte tillämpningen av principen om ursprungsland vad gäller plattformar, medan andra lyfte fram att det föreslagna tillvägagångssättet skulle kunna skapa en möjlighet för forum shopping. Vissa delegationer föreslog att även tjänster som tillhandahålls genom videodelningsplattformar som är etablerade utanför EU ska omfattas. Det fanns en allmän efterfrågan på förtydliganden kring hur tilldelningen av jurisdiktion ska fungera i praktiken. Kommissionen förklarade att man valt att tillämpa principen om ursprungsland på videodelningsplattformar i syfte att säkerställa att leverantörer av videodelningsplattformar omfattas av reglerna i en av EU:s medlemsstater och samtidigt undvika dubbel jurisdiktion.

4. Tillsyns- och övervakningsmekanismer

a) Sam- och självreglering samt uppförandekoder på EU-nivå (främst artikel 4.7)

Det fanns redan en möjlighet att utnyttja **sam- och självreglering** i 2010 års direktiv om audiovisuella medietjänster, men kommissionen uppmanar till en ökad användning av den här typen av reglering på olika områden som omfattas av direktivet, särskilt vad gäller innehållsdeskriptorer för skadligt innehåll (artikel 6a), skydd av minderåriga och bekämpande av hatspråk på videodelningsplattformar (artikel 28a) samt kommersiella meddelanden för att begränsa minderårigas exponering för reklam för livsmedel och drycker som innehåller mycket fett, socker och salt samt för alkohol (artikel 9.2 och 9.3). Denna typ av reglering utövas genom uppförandekoder som industrin, icke-statliga organisationer och andra intressenter kommer överens om frivilligt och inom den ram som anges av nationella lagstiftare vid samreglering.

Många frågor ställdes i samband med dessa åtgärder, eftersom nationell praxis beträffande genomförandet av direktivet om audiovisuella medietjänster skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. Många medlemsstater ansåg att lydelsen var oklar med avseende på huruvida tillämpningen av samreglering/självreglering är obligatorisk. Kommissionen bekräftade att denna typ av reglering inte är obligatorisk och bör ses som ett komplement till lagstiftningsåtgärder. Frågan ställdes också om hur en medlemsstat kan få leverantörer av medietjänster som är etablerade i andra medlemsstater men som inriktar sig på dess territorium att efterleva uppförandekoder som överenskommits på nationell nivå. Flera delegationer föreslog dessutom en sammanslagning av samtliga bestämmelser rörande själv- och samreglering i en artikel för att undvika upprepning och skapa större klarhet.

EU:s uppförandekoder är ett instrument för självreglering som redan används på EU-nivå men som nu införs i direktivet om audiovisuella medietjänster. Flera delegationer bad om mer detaljerad information om hur sådana uppförandekoder kommer att utarbetas och fungera, samt om hur efterlevnaden av dessa koder kommer att säkerställas och verkställas. Mot bakgrund av dessa osäkerheter ställde sig delegationerna i allmänhet relativt reserverade till idén om EU-koder, och i vissa fall motsatte man sig även den. Kommissionen förklarade att EU-koderna avser självreglering och därför till skillnad från nationella lagstiftningsåtgärder eller samregleringsåtgärder inte är obligatoriska. De bör därför snarare betraktas som en exceptionell åtgärd och under alla omständigheter som ett komplement till de nationella koderna.

b) De nationella tillsynsorganens oberoende (artikel 30)

Medlemsstaterna välkomnade i allmänhet idén om att stärka de nationella tillsynsorganens oberoende. Många delegationer ansåg dock att bestämmelserna är alltför utförliga och att de i stället skulle föredra att endast grundläggande principer fastställdes i texten. Kommissionen försvarade förslaget genom att förklara att oberoende tillsynsorgan krävs för att säkerställa ett korrekt genomförande och att det är nödvändigt att fastställa utförliga krav på oberoende i syfte att säkerställa att alla tillsynsorgan i EU är oberoende.

c) Erga (huvudsakligen artikel 30a)

Kommissionen föreslår en formalisering av den europeiska gruppen av tillsynsorgan för audiovisuella medietjänster (Erga), som för närvarande fungerar som en expertgrupp inom kommissionen¹⁵. Eftersom direktivet om audiovisuella medietjänster grundar sig på minimiharmonisering (med undantag för den föreslagna regleringen av videodelningsplattformar och mot bakgrund av den ökade fokuseringen på sam-/självreglering strävar kommissionen efter en högre grad av harmonisering av genomförandet av direktivet inom EU.

Flera medlemsstater stödde kommissionens förslag, men många medlemsstater ställde sig tåmligen reserverade till Erga, och vissa av dem motsatte sig Erga. Dessa var främst oroad över att Ergas uppgifter och befogenheter överlappar med de för kontaktkommittén (artikel 29), som samlar företrädare för medlemsstaterna och bistår kommissionen vid genomförandet av direktivet. Många delegationer efterlyste med hänsyn till detta en tydlig åtskillnad mellan kontaktkommittén och Erga, varvid Ergas roll begränsas till att tillhandahålla teknisk rådgivning och tjäna som en plattform för utbyte av bästa praxis. Flera delegationer påpekade att det görs alltför många hänvisningar till Erga i texten och föreslog en minskning av dessa och/eller en balansering till fördel för kontaktkommittén.

5. Övriga frågor

Som en allmän fråga efterlyste delegationerna ett klargörande av många termer och koncept som används i kommissionens förslag, i synnerhet de "stora mängder" innehåll som lagras på videodelningsplattformar (artikel 1 aa i), "redaktionella beslut" (artikel 2.3 b), "allmän säkerhet" (artikel 3.2 b), "rätt till försvar" (t.ex. i artikel 3.3 e), leverantörer med "låg omsättning" eller "liten publik" (artikel 13.5), "moderbolag" och "dotterbolag" etc.

¹⁵ Kommissionens beslut av den 3 februari 2014 om inrättande av Erga.

Utöver de huvudsakliga frågor som beskrivs i punkterna 1–4 tog delegationerna även upp följande frågor:

- **Tillgänglighetskrav (artikel 7)**

Kommissionen har föreslagit en strykning av tillgänglighetskraven i direktivet om audiovisuella medietjänster mot bakgrund av sitt förslag om att reglera tillgängligheten i den övergripande europeiska rättsakten om tillgänglighet¹⁶. Det stora flertalet delegationer ville dock behålla tillgänglighetskraven för audiovisuella tjänster i direktivet om audiovisuella medietjänster. Samtidigt förordade vissa av dessa delegationer mer ambitiösa krav än de som anges i den nuvarande texten, vilket kommissionen stödjer.

- **Program där barn utgör en betydande del av tittarna (artiklarna 9 och 11)**

Många delegationer uttryckte oro över ändringen från "barnprogram" till "program där barn utgör en betydande del av tittarna", eftersom de ansåg att termen är vag och oprecis och därför skulle försvåra genomförandet. Kommissionen förklarade att syftet med denna ändring är, med anledning av barns ändrade tittarvanor, utöka det befintliga skyddet av minderåriga så att det omfattar mer än endast program som särskilt riktar sig till barn.

- **Uppmaning till våld och hat (huvudsakligen artiklarna 6 och 28a)**

Flera delegationer pekade på inkonsekvensen mellan olika delar av texten som anger de grunder på vilka innehåll anses uppmana till våld eller hat. Vissa delegationer ville även foga förhålligande av terrorism och kränkning av människovärdet till grunderna, medan vissa andra delegationer skulle föredra att inga grunder angavs. Kommissionen bekräftade att samma formulering – i lämplig utsträckning anpassad till definitionerna i rådets rambeslut av 2008¹⁷ – genomgående bör användas texten.

¹⁶ Dok. 14799/15.

¹⁷ Rådets rambeslut 2008/913/RIF av den 28 november 2008 om bekämpande av vissa former av och uttryck för rasism och främlingsfientlighet enligt strafflagstiftningen (EUT L 328, 6.12.2008, s. 55).

- **Innehållsdeskriptorer (artikel 6a)**

Förslaget kompletterar bestämmelserna om skydd av minderåriga med en ny skyldighet att tillhandahålla tittarna tillräcklig information om innehållets skadliga art med hjälp av ett "system av deskriptorer" (t.ex. piktogram). Många delegationer efterlyste ett klargörande av denna term. Vissa delegationer motsatte sig användningen av innehållsdeskriptorer, eftersom nationell praxis skiljer sig åt på detta område och piktogram inte används i alla medlemsstater. Vissa andra delegationer var tveksamma till användning av EU:s uppförandekoder, och en av dessa delegationer motsatte sig harmonisering på EU-nivå. Kommissionen påpekade att en EU-kod skulle kunna ta hänsyn till vissa delegationers farhåga om att tjänster som riktar sig till deras territorier men är etablerade utanför dem inte använder sig av samma sätt för att beskriva innehåll med en negativ effekt på tittarna.
